

Datum: 08.12.2014

09:46

Medij: www.blic.rs

Link: <http://www.blic.rs/Kultura/Vesti/517598/Etnografski-muzej-Udruzenje-dramskih-umetnika-treba-da-se->

Autori: Blic

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Etnografski muzej: Udruženje dramskih umetnika treba da se iseli iz naše zgrade

3758

Čelnici Etnografskog muzeja u Beogradu reagovali su na jedan od zaključaka nedavno održane skupštine UDUS-a u kome se navodi da je skandalozno što se traži da se Udruženje dramskih umetnika iseli iz prostorija koje koriste u Etnografskom muzeju. Saopštenje iz Etnografskog muzeja u Beogradu prenosimo u celosti: "Etnografski muzej u Beogradu spada u sam vrh nacionalnih kulturnih institucija u Srbiji koje, u dogovoru s Ministarstvom kulture i informisanja Republike Srbije i u otvorenom dijalogu s najširoom publikom i javnosti u Srbiji, traže najbolji način da sve svoje kapacitete, pa i prostorno organizacione, unaprede i razviju u cilju što bolje zaštite, razvoja i očuvanja postojećih i budućih zbirki i kolekcija. Iz tih razloga je Udruženju dramskih umetnika Srbije koje već punih četrnaest godina koristi reprezentativne prostore Muzeja, tokom leta upućen ljubazan poziv za razgovor. Kako stručni tim Muzeja ima pravo, ali i obavezu da nacionalnu instituciju razvija i usmerava u pravcu usvajanja najboljih muzeoloških standarda za očuvanje muzejskih kolekcija danas, zahtev za iseljenjem Udruženja kome je Muzej bio dobar i pristojan domaćin svih ovih godina, vidimo samo kao potpuno opravdan i nužan potez. U cilju pune i istinite informisanosti javnosti iznosimo osnovne činjenice o ugovornim obavezama s privremenim (dugogodišnjim) korisnicima muzejskog prostora: 1. Savez dramskih umetnika Srbije (Udruženje dramskih umetnika Srbije) koristi za svoje potrebe deo prostora Etnografskog muzeja u Beogradu na osnovu Sporazuma od 2001. godine. Korišćenje ovih prostorija je jedno vreme bilo pokriveno različitim ugovorima između Muzeja i Udruženja ali, ugovorna strana je često bio i Grad Beograd. 2. Sekretarijat za kulturu grada Beograda je 21. aprila 2009. godine obavestio Muzej da nije saglasan da Udruženje zaključi ugovor s Gradom Beogradom, već da je potrebno da Udruženje zaključi ugovor s Muzejem, s tim što će Sekretarijat pomagati Udruženje sa iznosom od 100.000,00 dinara mesečno dok UDUS ne reši pitanje svojih prostorija ali, najdalje za dve godine od zaključenja ugovora s Muzejom. Poslednji Ugovor je zaključen 18. maja 2010. godine. 3. Udruženje nikada nije plaćalo zakup, niti Muzej ima pravo da deo prostora daje u zakup, već je bilo u obavezi da Muzeju mesečno plaća navedeni iznos na ime održavanja prostora, komunikacija, uređaja, lifta, instalacija i svih drugih protivprovalnih i protivpožarnih bezbednosnih uslova i, kao nadoknadu za doprinos muzejskom upravljanju zgradom koja je spomenik kulture, utvrđen i zaštićen 1984. godine. Vrlo brzo po potpisivanju Ugovora, Muzej je prihvatio da se navedeni iznos prepolovi „zbog problema s budžetom UDUS-a“. 4. Činjenica je takođe, da Udruženje ovaj iznos nije redovno plaćalo Muzeju, a da od 1. januara 2014. godine to ne čini uopšte. 5. Činjenica je i da je Ugovor istekao po slovu samog Ugovora još 18. maja 2012. godine. 6. Činjenica je i to da su nadležni u Gradu i u Republici učinili što je u njihovoj moći da se Udruženju pronađe adekvatan prostor i da je taj prostor pronađen, da nije skuplji od cene korišćenja prostora u Muzeju i da Udruženje, iz nejasnih razloga, izbegava da se preseli u prostor koji se inače nalazi u neposrednoj blizini Muzeja. 7. Činjenica je da Muzej želi da koristi svoj poslovni prostor za svoje namene i da je to interes kulture u Srbiji barem u istoj meri koliko je interes da se pronađe adekvatan prostor za UDUS, a što je i učinjeno. 8. Činjenica je da novoizabrani v.d. direktora ne zna za bilo koju kompenzaciju u vidu toalet papira, dokaza za tu kompenzaciju nema, a Ugovor i ugovorne obaveze su više nego jasne. Ako je to bio dogovor s nekim od ranijih v.d. direktora, bilo bi u redu da se takav sporazum pokaže sadašnjem v.d. direktora Muzeja i

Datum: 08.12.2014

09:46

Medij: www.blic.rs

Link: <http://www.blic.rs/Kultura/Vesti/517598/Etnografski-muzej-Udruzenje-dramskih-umetnika-treba-da-se->

Autori: Blic

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Etnografski muzej: Udruženje dramskih umetnika treba da se iseli iz naše zgrade

1506

javnosti. Inače, ukupni troškovi Muzeja za održavanje i čišćenje na godišnjem nivou ne prelaze iznos od 300.000,00 dinara, pa je komentar iznete sume suvišan. Čak i da je Udruženje dostavilo toalet papir i ubruse u rečenom iznosu, jednostrana zamena obaveze po Ugovoru nije moguća, a i taj iznos čini najviše četiri, odnosno osam mesečnih rata, čak i kada bi taj Ugovor sada bio na snazi.9. I opet, Ugovor je prestao da važi 18. maja 2012. godine i nije nikada više obnovljen.10. I na kraju, o vlasništvu zgrada koje koriste nacionalne institucije kulture u Srbiji, o prenosu prava upravljanja i korišćenja sa strane Republike Srbije, predstavnici UDUS-a sigurno znaju da samo dva nacionalna muzeja u Srbiji imaju namenski građene zgrade. O Etnografskom muzeju u Beogradu – Ustanova kulture od nacionalnog značaja, svi podaci se mogu dobiti putem Prepisa liste nepokretnosti broj 1983 iz Katastarske Opštine Stari grad. I sada, zaista na samom kraju, ili na početku ove neumesne prozivke jer, u pitanju je nacionalna institucija kulture, ostaje nedoumica – ako je mesto ministra kulture u Vladi Republike Srbije, i u svim vladama sveta, jedno od najvažnijih i najprestižnijih, a jeste, da li jednom imati čast da neko bude ministar kulture, ne znači da zauvek tako treba i da se ponaša? I da časno i istinito zastupa interese svih subjekata u kulturi, a posebno i, iznad svega, nacionalnih institucija kulture?", navodi se u saopštenju Etnografskog muzeja, koji potpisuje v.d. direktora dr Mirjana Menković.

Datum: 08.12.2014 09:46

Medij: www.naslovi.net

Link: <http://www.naslovi.net/2014-12-08/blic/etnografski-muzej-udruzenje-dramskih-umetnika-treba-da-se->

Autori:

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Etnografski muzej: Udruženje dramskih umetnika treba da se iseli iz naše zgrade

696

Čelnici Etnografskog muzeja u Beogradu reagovali su na jedan od zaključaka nedavno održane skupštine UDUS-a u kome se navodi da je skandalozno što se traži da se Udruženje dramskih umetnika iseli iz prostorija koje koriste u Etnografskom muzeju. Blic Saopštenje iz Etnografskog muzeja u Beogradu prenosimo u celosti: "Etnografski muzej u Beogradu spada u sam vrh nacionalnih kulturnih institucija u Srbiji koje, u dogovoru s Ministarstvom kulture i informisanja Republike Srbije i u otvorenom dijalogu s najširoom publikom i javnosti u Srbiji, traže najbolji način da sve svoje kapacitete, pa i prostorno organizacione, unaprede i razviju u cilju što bolje zaštite, razvoja i očuvanja postojećih...

Datum: 08.12.2014 09:46

Medij: www.vaseljenska.com

Link: <http://www.vaseljenska.com/kultura/liljana-pekic-bora-je-bio-moja-ljubav-moj-heroj/>

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: **Liljana Pečić: Bora je bio moja ljubav i moj heroj**

3746

Beograd – Kada obuzmu mržnja i gorčina, čovek nije u stanju da rasuđuje. Nije slobodan. A, ako mu pođe za rukom da ih se oslobodi, on je u stanju da u potpunosti sagleda lepotu. Zato je najvažnije verovati. U lepotu života. Lepotu u nama samima. Vraćala nam se ova Pečićeva misao, po ko zna koji put dok smo išli u susret njegovoj supruzi Liljani, ugovoren posle samo kratkog telefonskog razgovora. Za nas, bilo je to ohrabrenje da istinski veliki ljudi, po svemu neobični, poštuju obične. Za njih, od ovog susreta, sasvim nepoznate ili malo poznate „kopače“ neotkrivenog blaga u ljudskim sudbinama, kakav je život porodice jednog od najvećih srpskih i pisaca Evrope 20. veka – Borislava Pečića. „Svako od nas, samim svojim životom, svedoči“, kaže nam Liljana Pečić. „Svedočimo svojim delima. Ta dela su zadužbine, trajnije od svake reči. U svakom od nas ima lepog i plemenitog. Važno je biti na tom tragu. Na tragu svake lepote, kao što je govorio i Pečić.“

Neposredni povod za susret i razgovor sa Liljanom Pečić bila je, zapravo, vest: književniku Borislavu Pečiću biće podignut spomenik na Cvetnom trgu u Beogradu. Konačno se neko setio da je veliki Pečić dostojan belega u prestonici Srbije, kojoj je, stvaralaštvom, i sam dao beleg. Od „Vremena čuda“, „Hodočašća Arsenija Njegovana“, „Uspenja i sunovrata Ikara Gubelkijana“, „Odbrane i poslednjih dana“... do remek-dela „Zlatno runo“, „Kako upokojiti vampira“, „Besnilo“, „Atlantida“, „1999“, „Godine koje su pojeli skakavci“, „Sentimentalna povest britanskog carstva“, „Stope u pesku“, „Zlatno doba dijaloga“, „Život na ledu“. Pitamo Liljanu Pečić, kako je reagovala na saznanje o podizanju spomenika njenom suprugu, u Beogradu? Odgovorila je: „Divna vest. Mislim da je Pečić spomenik zaslužio. Ohrabruje me i raduje da se, i danas, mnogi mladi ljudi interesuju za Pečićeva dela. Posebno za „Zlatno runo“. Uključuju se u blog koji sam pokrenula. Preuzimaju citate. Poruke. Tako, smatram, nije tačno da ovovremeni mladi ljudi ne čitaju. Potrebno ih je usmeriti.“

Ova žena, arhitekta po struci, govori, čini nam se, kao da je i sama pisac. Valjda, što je sa Pečićem proživela sve njegove knjige. Delila je s njim sudbinu bezmalo četiri decenije. U svakom dobru i u svakom zlu, zajedno. Posle njegove smrti, u julu 1992. godine, preuzela je na sebe nezaborav na suprugovu književnu zaostavštinu. Neverovatnom upornošću, snagom uprkos godinama, i posebno – ljubavlju, mnogi neobjavljeni radovi njenog supruga izašli su na videlo. Danonočno je radila. Preslušavala trake. Čitala... Čitala pisma, preuzimajući na sebe, uz podršku i pomoć kćerke Aleksandre, da sve što Pečić nije stigao da objavi, bude objavljeno. I, to nije bilo lako. Žig antikomuniste-pisca, utamničenog u novembru 1948. godine zbog otpora rigidnom komunističkom režimu, progonjenom i prognanom, ona do ovih dana, čini se, prati i deli njegovu biografiju. Deo te biografije je i isti, antikomunistički Liljanin žig. Ona je sestričina dr Milana i Dragomira Stojadinovića. Unuka Svetozara Glišića, kraljevog oficira. Kćerka Dušana i Nadežde Stojadinović Glišić. Vraćamo sećanje... Za Liljanu Pečić, potresno. Upisano u memoriju dvanaestogodišnjeg deteta. Toliko je imala kada su joj nove komunističke vlasti 1944. godine streljale oca, tehničkog direktora „Novog Vremena“. Građevinskog inženjera koji je, između ostalog, radio statički proračun za predratni stadion u Beogradu. Zgradu berze, današnji Etnografski muzej. „Mnogo sam volela oca. I mnogo patila“, priča nam. „Vreme koje je došlo posle njegovog streljanja, za mene, mog dve godine mlađeg brata Omilja, našu majku, bio je pravi pakao. Morali smo da napustimo stan u Krunskoj. Da se snalazimo. Majka nije imala pravo na posao devet godina. Gde god je konkurisala, biografija ju je

Datum: 08.12.2014 09:46

Medij: www.vaseljenska.com

Link: <http://www.vaseljenska.com/kultura/ljiljana-pekic-bora-je-bio-moja-ljubav-moj-heroj/>

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: LJiljana Pekić: Bora je bio moja ljubav i moj heroj

4063

odavala. "Ljiljana je, kao vredan i talentovan đak gimnazije uspjela da upiše arhitekturu i diplomira. Borislava Pekića upoznala je 1955. godine. „Zaljubila sam se u njegovu pamet. Inteligenciju. Prosto je plenio. Bio je moja ljubav i moj heroj“, priča Ljiljana Pekić. „Bio je strastan u svemu. Prema životu i prema radu. Sve što je radio, radio je do poslednjeg nerva u svom telu. I dan i noć. Isto kao što su i noću i danju s nama živeli likovi iz njegove književnosti. Živeli su tako kao da su članovi naše porodice. Ja sam se saživela s tim. I, danas, u tome živim.“ Vraćajući vreme, Ljiljana Pekić ipak izdvaja jedan dan koji je u životu ove porodice ostao kao živa rana. Bila je 1970. godina. „Mi smo bili žigosani i ja sam mislila da treba da tražimo bilo kakav posao negde izvan Beograda. U Londonu su objavili konkurs za arhitekta. Javila sam se i dobila posao. Mislila sam: živećemo od tog, mog posla. A Pekić neka piše. Spakovali smo kofere... Naša kćerka je imala jedanaest godina. Rešili smo: idemo, borićemo se... Šta bi, u toj borbi, za nas bilo novo? Bilo je oko pet ujutru, nekoliko dana pre našeg odlaska, neko je zalupao na vrata. Otvorila sam. Ispred dvojica. Kažu: predajte Pekićev pasoš... Ja? Zašto ja? Odem do supruga. Kažem: traže tvoj pasoš. Oduzeli su mu pasoš. I moj Pekić je ostao u Beogradu.“ „Mene je ispratio, a Aleksandra mi se pridružila posle tri meseca. Bili su to strašni trenuci. Kao i svaki naredni dan, kada smo se nadale da će nam se Borislav pridružiti. A to je potrajalo čitavu godinu. Kada je došao... pisao je, mada mu niko ništa nije hteo da objavi punih pet godina. On je govorio: „Moje je da pišem, a oni ako hoće da objave, neka objave. Ako neće, ne moraju.“ Pekići nisu imali nadu ni posle dvadeset dve godine tuđine: ako su ih komunisti ispratili da ih neće i dočekati. Ni kada je, početkom devedesetih, Pekića Demokratska stranka kandidovala za poslanika, on nije imao iluziju da u radničkoj Rakovici može da pobedi. Smatrao je da je svaki pokušaj da se nešto brzo promeni, uzaludan. Govorio je da u okolnostima predratnog stanja, Srbija nije spremna na promene. Pitamo, na kraju, Ljiljanu Pekić, šta bi da je kojim slučajem živ, njen suprug danas poručio. Odgovorila je: „Da se vratimo istinskim vrednostima. Onim koje smo poneli iz kuće. Iz porodice. To su najplemenitije i najtrajnije vrednosti. To bi danas kazao moj suprug Borislav Pekić.“ Malo je i čitav roman Čitav roman je malo da se zabeleži put Pekića od prvog zajedničkog dana života Ljiljane i Borislava. Radost, kada im se 1959. godine rodila Aleksandra i nada da je „vreme čuda“ iza njih. Segmente tog romana, koji će možda biti napisan, preuzimamo za ovu, našu priču, u restoranu „Trandafilović“, na beogradskom Vračaru. Ovaj restoran je mesto ljubavi dvoje Pekića. Ali i mesto susretanja sa Borislavljevim starim društvom iz gimnazije i demokratske omladine, zbog koje je robijao punih pet godina, u Mitrovici i Nišu, kao „neprijatelj države i naroda“. Do kraja Pekićevog života ovo mesto je bilo i mesto sastajanja sa njegovim drugovima, piscima, koji ga se nisu odricali. Vreme kada je naopako počelo Potiskujući ličnu dramu, streljanje oca 1944. godine, jednog od predratnih Beograđana među sto pet tada ubijenih uglednih antikomunista, Ljiljana Pekić kaže: – Te godine je početak razaranja srpske porodice, našeg nacionalnog bića, istorije, vere i tradicije. Ono što Turci nisu uspjeli da unište, uništili su komunisti. Ja se protivim kad mi kažu: To naše urušavanje je počelo od Miloševića... Nije, počelo je 1944. godine, kada su pred streljačke strojeve nove komunističke vlasti izvedeni srpski domaćini i intelektualci. Pisma nade koja su značila život Tokom čitave godine svakoga dana, u očekivanju da mu vrata pasoš i pridruži se porodici, Borislav Pekić je slao pisma Ljiljani i kćerki u London. „Ta pisma za mene su, zaista, značila život“, kaže nam Ljiljana. „Bila su za nas i snaga i nada. I, ona su ugledala svetlost dana, ali još nisu objavljeni moji odgovori Borislavu. Verujem da ću imati snage da objavim našu korenspodenciju.“ Milena Marković / Novosti

